

A szabadság nincs karanténban!

Forrás: [unsplash.com/freepictures/Zac Durant](https://unsplash.com/freepictures/Zac-Durant)

Beszélgetés Bernhard és Regina Wittwerrel, az Üdvhadsereg vezetőivel, az elmúlt tapasztalatokról, a jelenlegi helyzetről és a jövőbeni tervekről.

A magányosság érzete felerősödött, de talán megtaláljuk a belső szabadságunkat

Az emberek elfáradtak a szabadságra való vágyakozástól. Több időt töltünk saját magunkkal, amitől a korábbi menetelésben teljesen elszoktunk, így most mélyen érint mindenkit az, hogy elfelejtettük, ezt hogyan kell. Ragaszkodnánk a megszokott kereteinkhez és nem találjuk a helyünket, kreativitásunkat.

Miért harcol az Üdvhadsereg a kiszolgáltatott és kiteszített emberekért?

BW: Az utolsó pár hónapban egyre többször hallok ezt a kérdést. A válasz egyszerű. Egyrészt a korábbi stratégiánk szerinti megfogalmazásban az Üdvhadsereg eldöntötte azt, hogy a legszegényebb, legmagányosabb embereket akarjuk segíteni. Lelkileg, fizikailag egyaránt, amire épp szükségük van, abban. Másrészt Jézus minket keresztény embereket arra tanít, hogy a legkiszolgáltatottabbaknak is adjunk segítséget, olyanoknak, akiket senki sem támogat. Akik egyedül vannak. Ilyenkor nem csak szociális hátránnyal találjuk szembe magunkat, hanem lelki problémákkal is, amelyek sokszor sokkal nehezebbek, mint a látható testi vagy fizikai szükségletek.

RW: Azokért kell harcolni, akik önmagukért nem tudnak harcolni. Akik önmaguktól nem fognak jól kijönni a harcból. Ezért kell segítsünk Üdvhadseregeként, mert ők már maguktól nem tudnak küzdeni. Nincs arra lehetőség, hogy saját erőből ki tudjanak jönni egy-egy problémából. Ezért kell mellettük állnunk és harcolnunk értük.

BW: A harc egy kemény szó, de sokszor tényleg ez a valóság, ezért is vagyunk Üdvhadsereg. Lehetne azt is mondani, hogy az emberek egyrészt a saját hibájukból kerülnek bajba, és jutottak oda, ahol most vannak. Másrészt viszont sok esetben hiányzik a szociális háttér, amely segítené őket, harmadrészt pedig olykor a képesség is hiányzik, ami segítené nekik önerőből kijönni a nehéz helyzetekből. Mind a három rész egy különálló harc. Ez minden országban ugyanígy működik.

Ez nem egy „csoki” élet, hanem harc, mert meg kell nyerni az embereket és együtt kell menni velük az úton. Nem kisgyermeknek tekinteni őket, hanem velük küzdeni, mint egy mentor vagy szupervizor.

RW: Elmondani nekik, hogy lehetne más életük is, reményt adni ahhoz. Bemutatni azt, hogy lehet más, akkor is, ha ő nem ismer mást, vagy már nincs ereje mást csinálni.

Mennyi a vízió és a misszió az Üdvhadsereg munkájában?

BW: Ha William Booth-t akarom idézni, akkor addig amíg problémát látunk, nekünk mennünk kell és segítenünk kell. Ha visszafelé értelmezzük, akkor mi akkor hagyjuk abba a harcot, ha már nincs semmi probléma. A munkánk arra irányul, hogy megszüntessük a szükségleteket. Ez a mi misszióink. Az, hogy hogyan tesszük a dolgunkat, a nemzetközi küldetés nyilatkozatunkban is benne van, a tetteink alapja a Biblia, és senki sincs kívül azon a körön, akiknek segítséget ne nyújtanánk. Mindenkiel együtt megyünk az úton, aki velünk akar jönni. Az, hogy ez az út meddig tart, hány év vagy kilométer, mindig attól függ, hogy mikor oldódik meg egy helyzet.

RW: A cél számomra az, hogy legyen egy kép amely megmutatja, hogy milyenné tud válni valami, milyen lesz amikor eléri a célját? A misszió pedig annak az útja, ahogyan ezt el tudja valaki érni. Mivel, mivel, hogyan éri el ezt a célt.

Nem akcióban gondolkodunk, hanem hosszútávú segítségnyújtásban, részt akarunk venni az élet minden olyan területén, ahol a segítségünkre szükség van, addig, amíg a helyzet meg nem oldódik valahogyan.

Hol van vége a segítségnyújtásnak?

BW: Fontos definiálni, mi is az Üdvhadsereg, szerintem elsősorban nem egy szervezet, nem is egyház, hanem olyan emberek közössége, (a világban pár millió ember) akiknek ez a misszió és vízió a szívében van, és együtt dolgozunk másokért. Vannak olyan helyzetek, amikor meg kell tudnunk mondani, hogy mi eddig a pontig tudunk téged kísélni. Vannak olyan objektív akadályok, amelyeket figyelembe kell vennünk, ha valaki nem akar együttműködni, vagy megtenni azokat a lépéseket, amelyek rajta segítenek, akkor nem tud része lenni a programnak. Vannak formai akadályok, amelyek rajtunk kívül álló kereteket adnak, pl. egy rehabilitációs programban. Másrészt van olyan, amikor valaki nem velünk akar dolgozni az életén, ilyenkor mi elengedjük. Azután lehet olyan helyzet is, amikor már elfogytak az eszközök és valaki más, új jobban tudna segíteni rajta, ilyenkor is külön folytatjuk az utat. De mi nem akarjuk abbahagyni a harcot érte, csak elengedjük, ha mást választ.

Azután van olyan helyzet is amikor a kapcsolat organikusán lazul, mert már nem lakik bent az intézményünkben, vagy nem a közösségünkhöz tartozik. Ilyenkor az idő mindenképpen lazít a szoros kapcsolaton. Kísérjük, ameddig lehetséges, de a végtelenségig nem megy.

RW: Van még egy szempont, amit eddig nem mondtunk, akkor ér véget a kapcsolat, amikor elértük a célt. Fontos szempont számunkra, hogy mindig felülvizsgáljuk azt is, hogy valakinek még valóban szüksége van-e aránk, vagy elengedhetjük a saját útján, már önállóan is. Olyankor képesnek kell lennünk kilépni a mindennapjaiból, nem megszakítani a kapcsolatot, hanem az önállóságát tiszteletben tartani. Olyanok felé fordulni, akiknek tényleg szükséges a segítség. Reálisan kell látnunk azt, hogy hol a legfontosabb a segítségünk. William Booth azt mondta, hogy oda kell az Üdvhadsereg, ahol a legkevesebb a segítségnyújtó. Időnként ezért vizsgáljuk felül a működési területeinket.

BW: Van még egy aspektusa ennek a kérdésnek, hogy meg tudjuk tartani az egyéni felelősség és a segítségnyújtás közötti egyensúlyt. Hiszen a cél az, hogy a segített újra felvállalja a saját életéért való felelősséget. Olykor, ha túlságosan segíteni akarunk, akár túl is léphetünk azon az egészséges egyensúlyon, amikor már helyette oldunk meg dolgokat. De ez nem helyes, bármely jószándék is vezet minket ebben. A cél az, hogy az emberek felismerjék és felvállalják a saját életük iránti felelősségüket.

AKTUALITÁSOK

Böjt – imahét – húsvét

RW: A böjtöt az Üdvhadseregben sokkal tágabb formában értelmezzük, mint azt általánosságban szokás. A böjt lehet, fizikai, lelki vagy gazdasági is. Amellett, hogy tudunk támogatni másokat, a meghirdetett böjt célja inkább az, hogy tudjunk szellemileg böjtölni. Ne csak a körülöttünk lévő sok ingerre koncentráljunk, hanem kicsit figyeljünk jobban Istenre.

Sok ember nagyon terhelt önmagától, azoktól a problémáktól, amelyek betöltik a gondolatait és minden pillanatát. Jó lenne, ha most ebben is tudnánk kicsit böjtölni mentesíteni magunkat, kicsit kiszakadni a problémákból és tudatosan nem azokra koncentrálni, hanem az Istennel való szorosabb kapcsolatra. Szakadjunk ki az azokból gondolatokból, amelyek most nagyon terhelnek és fordítsuk figyelmünket tudatosan más felé. Ebben az évben ez van fókuszban és sajnos nagyon aktuális, mert az emberek félnek, bajban vannak, aggódnak. Ezért nagyon fontos, hogy a helyére tudjuk tenni a dolgokat és kicsit jobban figyeljünk arra, amit a Biblia mond nekünk, mert mindenre van benne útmutatás számunkra. Adjunk ezeknek több teret, szívünkben, lelkünkben, gondolatinkban.

BW: Régebben a böjt pénzkérdés is volt, ha nem ettünk 40 napig húst, sokat meg tudtunk spórolni, de ma már nem erről szól. Ma már nehezebben mondunk le egy-egy kedves szokásunkról vagy rutinunkról. Pedig, ha képesek vagyunk erre, sok pozitív hozadékát fogjuk tapasztalni. Nem azért, mert az már nem lesz fontos a számunkra, hanem mert nem akarjuk azzal is terhelni magunkat. Észlelni fogjuk, hogy változunk és formálódunk ezáltal, ha azt az időt, amit valami korábban „nagyon fontosra” használtunk, most inkább Istennel töltjük.

A böjt célja önmagában nem az, hogy valamit ne csináljunk, hanem hogy helyette valami jobbat tegyünk. Közeledjünk ezáltal is Istenhez.

Kiszakadás a mindennapokból, másik vágányra terelni az irányt. Jó dolog megszabadulni legalább ebben az időszakban azoktól a dolgoktól, amelyek csak látszatra befolyásolják az életünket. Hagyjuk magunk mögött azokat a sallangokat, terheket, amelyek csak lenyomják a hétköznapjainkat és koncentráljunk arra, ami felemelhet.

RW: Gyakran járunk úgy, hogy olvasunk valamit a Bibliából, ami nagyon jól feltölti a szívünket, de azután jönnek a hétköznapok és hirtelen ez az üzenet olyan picivé válik és leveszti az erejét. A böjt időszakban arra törekszünk, hogy ezeknek a jelentősége ne csökkenjen az életünkben. Miközben arra is törekszünk, hogy minden más, ami erőtlenít, ami lefoglalja a mindennapjainkat kisebb legyen, ne tudjon lenyomni minket. Annak legyen jelentősége, ami a Jóistentől jön.

BW: A böjt, amelyet isten szeret az **Ézsaiás könyve 58 részében** le is van írva számunkra.

6. Az a bűjt, amelyet én szeretek: Nyissátok ki a gonoszság bilincseit! Engedjétek szabadon az elnyomottakat, oldozzátok le igájuk köteleit! Törjétek össze minden igát!

7. Kenyered oszd meg az éhezővel, otthonodat a hajléktalan szegénnyel, ha ruhátlan látsz, öltöztess föl, és testvéred elől ne zárkózz el!

(Ézsaiás könyve 58 rész: 6-7 vers)

Gyakran mi nem azt csináljuk bűjtként, amit a Biblia mond. Ez több is, mint amit Údvhadseregként csinálunk, mert itt arról van szó, hogy a saját életünkben hogyan adunk helyt annak a bűjtnak, ami Istennek tetszik. Ezt nem mindig egyszerű megcsinálni, de számomra fontos, hogy valóban ez valósuljon meg.

Egyszer Svájcban egy nő úgy bűjtött, hogy 20 napon keresztül kiválasztott egy-egy darabot a ruhái közül, olyanokat, amit el tud ajándékozni. Bár az elején úgy gondolta, hogy nincs fölösleges ruhadarabja, a végére kiderült, hogy nem hiányoznak neki a kiválasztott és elajándékozott ruhák. Más lett a gondolkodása, a dolgokhoz való viszonya a folyamat végére. Ez a lényeg, hogy átforgalmazzon a bűjt és helyes irányba tereljen.

STRATÉGIA

RW: Ahhoz, hogy eljussunk valahová, szükségünk van egy képre, egy vízióra, arról hová is szeretnénk eljutni. Tudnunk kell mit szeretnénk. Ezek ismeretében kell megvizsgálni, hogy mit csinálunk és azt jól csináljuk-e? Valódi szükségletekre válaszolunk-e? Ehhez fontos azt is tisztáznunk, hogyan érjük el a célunkat, kivel dolgozunk együtt ebben, milyen eszközöket használunk fel? A hatékony jövő építéshez kialakítottunk egy stratégiát, amelyről hamarosan részletesen beszámolunk és megválaszoljuk a felmerülő kérdéseket.

COVID kérdések

1. Hogyan alakult át a munkátok és szolgálatotok az COVID miatt?

BW: Az én munkám nem nagyon, inkább a téma változott, ugyanúgy bejárok az irodába, bár sokkal kevesebbet megyek ki a telephelyekre, mint korábban. Nem tudunk összegyűlni, más eszközök segítségével, online találkozunk. A hétköznapijaim alapvetően nem változtak. Mindent, amit eddig tudtunk csinálni, mint Údvhadsereg Magyarországon, tulajdonképpen most is meg tudjuk tenni, csak más úton. A kihívás ott van, hogyan lehet megtalálni ezt az utat? Például 3-4 évvel ezelőtt leheltelenek tartottuk azt, hogy a meleg ételt az embereknek műanyag dobozokban adagoljuk ki. Azért is, mert költségesnek és környezetszennyezőnek tartottuk és azért is, mert személytelenek, úgy gondoltuk az embereknek ez nem tetszene, ezért visszautasítottunk egy felkérést. Most a COVID miatt nem is volt más megoldás, tehát ez az érv már nem állja meg ma a helyét és már nem kérdés ez számunkra. A világunk ebben átalakult, hiszen csak ez a lehetőségünk maradt. Nem tudunk úgy ruhát osztani, mint egy évvel ezelőtt, és emiatt kialakult egy kis „webshop”. Most ez működik. A munkatársak kreatív módokat találnak ki a segítségnyújtásra. Működik, csak másként. Új helyzet, új megoldásokat kíván

RW: Úgy gondolom, a legnagyobb változást a közösségi életben kellett átélnünk. Minden megszűnt, a személyes találkozások, az Istentiszteletek, vendégek, csoportok, akik korábban jöttek, most otthon maradtak. A programok elmaradtak.

A legnehezebb dolog ez volt az embereknek, mert még inkább hiányzik a közösség, az együttlét, a beszélgetés, a közös programok, amikor együtt csinálhatunk valamit. Ez számomra is a legnehezebb. Kicsi lett a világom. Kevés kommunikáció és találkozás, kevesebb emberrel tudok beszélgetni. Ez nagyon hiányzik az embereknek. Persze beszélünk TEAMS-ben, vagy az internet segítségével más csatornákon, de ez más.

Ugyanakkor, bár sok mindent le kellett mondani, mégsem lett több időm. Gyakran gondolkodom arról, hogy mit csináltam volna, ha még a többi program is meg lett volna tartva?

2. Kiket/hogyan/mivel tudtok segíteni ebben az új, átalakult kapcsolatú világban?

BW: Érdekes dolgot tapasztaltam. Az egyik idős szomszéd néni, aki sokszor panaszkodik arról, hogy mennyivel jobb volt a szocializmusban, mert az ő életében a családi kapcsolatok jobban működtek, megfogalmazott most egy pozitívumot a Covidal kapcsolatosan. Azt mondta, hogy kicsit többet érdeklődnek a családtagok most egymás iránt, a telefonhívások száma is megnövekedett. Talán jobban figyelünk most egymásra.

Fontos, hogy az emberek érezzék, hogy nincsenek egyedül. A Covid időszak óta az emberek jobban ráébredtek arra, mennyire egyedül is vannak általában. Akiknek nincsenek barátai vagy családja, vagy messze élnek tőle, azoknak ez a helyzet nagyon nehézé válik. Új jelenség az is, hogy sok ember teljesen egyedül halt meg, a család részéről pedig problémát jelent, hogy nem tudták kísérni őket ezen az úton. Minden, amit még életünkben kellett volna elmondani, azt nem tudták megtenni és most ezt kell

feldolgoznia sokaknak. Főleg az első hullámban volt ez nagyon nehéz, mert teljesen el voltak zárva az emberek egymástól. Ez egy komoly lelki kihívás. Az emberek elfáradtak a szabadságra való vágyakozástól. A szabadságra várnak, de a szabadság itt van, csak nem ugyanaz, mint amire ők várnak. Egy olyan világból indultunk, amelyben majdnem minden lehetséges volt és most ez teljesen megszűnt.

Több időt töltünk saját magunkkal, amitől a korábbi pörgésben teljesen elszoktunk, így most mélyen érint mindenkit az, hogy elfelejtettük, ezt hogyan kell. Ragaszkodnánk a megszokott kereteinkhez és nem találjuk a kreativitásunkat.

A válasz sokaknak nehéz. Egy könyv olvasás vagy komoly beszélgetés, már nem volt része a napjaiknak. Nehéz az is, hogy nem tudunk úgy barátkozni, mint korábban, nem tudunk új embereket megismerni. Majdnem mindenkinek ugyanaz a problémája, de nincs lehetőségünk egymást bátorítani.

RW: Mivel nincs lehetőség a személyes találkozásokra, úgy gondolom, a gyülekezetvezetőkre nagyobb teher hárul, ők próbálnak mindenkit elérni egy személyes kontaktusra, telefonon, messengeren, vagy személyesen, nagy távolságot tartva ablakon, kapun keresztüli beszélgetéssel, ha nincs internet elérése. De a korábbi találkozásokat teljesen nem lehet pótolni semmivel. Nekem is van egy szomszédnénim, akivel korábban sokat beszéltem, de most csak becsengetek és ajtón keresztül beszélünk kicsit, de ez nem olyan, mint korábban. Ez nekem is nehéz, mert nem lehet leülni, beszélgetni, közösen imádkozni. Nagyon érzem a hiányát. Próbálok apróságokkal pótolni, pl. sütök valamit, vagy írok egy levelet. Kreativitással kicsit pótolhatunk valamit. Amit viszont látok, hogy a fiatalok számára ez a helyzet még drámaibb, hiszen nekik alapból több közösségi programra lenne igényük. Még előttük az élet és szeretnének kapcsolatokat kialakítani. A szülők és gyerekek is más helyzetben vannak, ők is nehézségekkel és kihívásokkal küszködnek. Az idősek pedig a magánynak vannak kitéve. Mindenki a saját helyzetében szenved ebben az évben. Kihívás a gyülekezet vezetőinek az internet használata is, ami egyre jobban megy. Ebből jó dolog is következett, mert olyanokkal is sikerült kapcsolatot teremteni, akik egyébként a gyülekezetbe nem jártak volna el.

Mindkét dolog egyszerre van jelen, de fontos, hogy keressük meg a jó következményeket is és azokat tegyük a fókuszunkba.

BW: Érdekes jelenség, hogy az emberek mennyire elfelejtették, hogyan lehet kreatívnak is lenni. Annyira ragaszkodnak a régihez, hogy nem tudnak valami mást kitalálni. Csak azt akarják visszakapni, amit megszoktak. Hallottam panaszkodni valakit arról, hogy második éve nem lehet elmenni nyaralni. Pedig úgy is lehetne ehhez hozzáállni, hogy most a fel nem használt nyaralások árát lehetőség van összegyűjteni, és azután abból valami nagyon különleges helyre elmenni később. De nem akarunk így gondolkodni sokan, pedig lehetne pozitívan is tekinteni erre. Ehhez kell nyitottság arra, hogy lehet másként is az élet, mint ahogyan azt mi elképzeltük. Nem csak az ismerthez ragaszkodni.

A szabadság belül van, nem arra kell várakozni, ami a külső megnyilvánulása.

RW: Észrevettem, hogy az emberek nagyon agresszívvá váltak, nem tudnak kezelni helyzeteket és a családi problémák még kiélezettebbé váltak. Látszik az autózvezetésben is. Ez is következménye a Covidnak.

3. Van-e olyan történet/ sors, amit megosztanátok?

RW: Látunk azért jó példákat is, például az internet használatban sokan fejlődtek és mivel meg kellett oldani dolgokat, megtanultak új eszközöket használni és ez jó.

BW: A vírus mindenképpen új dolgokat hozott az életünkbe. A kérdés többeknél is az egészségük felé terelődött, és a korábban számukra fontos dolgok prioritása csökkent. Növekedett a betegségtudatunk.

Tapasztaltuk ugyanakkor azt is, hogy a nálunk lakó gondozottak családjaiiban megnövekedett a szolidaritás irányukba és sokan költözhetek vissza például a vidéken élő családjaikhoz már az első hullámban, a karantén időszak előtt. A szolidaritás megnövekedett olyan családokban is, ahol korábban nem érdeklődtek a hajlék nélkülivé vált családtag felől. Nők és férfiak esetében is tapasztaltuk ezt.

4. Bennetek okozott-e változást ez a helyzet? Vannak-e új felismerések vagy új szolgálati terület?

RW: A jelenlegi helyzetből két választása lehet mindenkinek, belekeseredik-e vagy jól jön ki belőle. A mi feladatunk az, hogy abban segítsük az embereket, hogy jó vége legyen számukra ennek az időszaknak, erősebbek legyenek a végén. A célunk az, hogy valami jót tudjunk tanulni ebből a helyzetből is, amit a jövőben majd felhasználhatunk.

BW: Ami biztosan változott, hogy fontosabb lett számunkra az, hogy hogyan vagyunk, annál a sok információnál, amit korábban nélkülözhetetlennek tartottunk. Az egymáshoz való viszonyunk fontosabbá vált a tudásunknál, fontosabb az, hogy hogyan viszonyulunk egymáshoz, mint az, hogy mit tudunk arról, hogyan kellene tenni. A technikai dolgok háttérbe szorultak, mert máshol van a súlypont. A gyülekezetekben változtatni kell azon, amit eddig formailag tettünk, nem a Biblián alapuló üzeneten, viszont a korábbi szakmai tudás most nem segít. Jobban kell figyelniük arra, hogy megértsék az üzenetet, azt figyelve, hogy ők hogyan érzik

magukat ebben a helyzetben. Vannak, akik az intézményekben is képesek változtatni, vannak akiknek a régi módszerek adják meg a stabilitást, ahhoz ragaszkodnak.

5. Van-e bármi, amit szívesen elmondanátok tapasztalatként, vagy bizonyágtételként?

BW: Azt vesszük észre, hogy az emberek nyitottabbak Isten felé. Olyanok is, akiknek korábban nem volt ideje erről velünk beszélni, most kérik az imádságokat és jobban meghallgatják az evangéliumot.

Talán azért, mert most úgy érzik, hogy most csak Isten tud segíteni, senki más. Vannak olyanok, akik már régebb óta kapcsolatban vannak velünk, de csak most teszik meg az első lépéseket, mert úgy érzik, itt az ideje Istenhez közeledni. Talán mi nem vagyunk elég kreatívak ahhoz, hogy mindenkinek tudjunk segíteni abban, hogy megértse az evangéliumot, hogy el tudjuk érni őket a jó hírrel. Karácsonykor is volt, aki megtért, de sokkal több ilyen is lehetne.

RW: Azt kívánom, hogy ebből a helyzetből tudjunk valami jót is tanulni, erősebben jöjjünk ki belőle és ne gyengébben. Most igazán megmutatkozik, hogyha korábban valaki csak a hagyomány miatt, vagy valami érdek miatt kapcsolódott egy gyülekezethez, vagy valóban a hite miatt. Igazi kapcsolata volt Istennel. Fejlődnünk kell ebben is, ez most igazán fontos.

Ha a keresztényeknek erősebb lesz a kapcsolata Istennel, és nem csak más emberektől függ, akkor erősebben jövünk ki belőle és ez fog segíteni a jövőben is.

Ezért imádkozok.

Forrás: Bernhard és Regina Wittwer / Kommunikációs osztály

Dátum: 2021 március 09.